

DUCHOWOŚĆ I ŚLUBY

NATURA I CEL ZGROMADZENIA

[1]

Bóg kocha każdego z nas osobiście miłością bezwarunkową. Jego zbawczy plan względem każdego z nas został objawiony w pełni w tajemnicy paschalnej: w cierpieniu, śmierci, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu Jezusa oraz zesłaniu Ducha Świętego. Poprzez tę właśnie tajemnicę paschalną jesteśmy pojednani z Ojcem, zjednoczeni w jednym Ciele Chrystusa i napełnieni życiem Ducha Świętego.

Nasze osobiste uczestnictwo w misterium paschalnym rozpoczyna się wraz z nawróceniem, czyli z przyjęciem Chrystusa Pana jako naszego Zbawiciela i zjednoczeniem się z Nim przez chrzest, bierzmowanie i eucharystię. Nawrócenie jest jednak rzeczywistością dynamiczną, procesem trwającym całe życie: musimy nieustannie umierać samym sobie (samowoli, miłości własnej, czynności własnej), aby mocą Ducha Świętego zmartwychwstawać do nowego życia miłości w Chrystusie.

Całe życie trwa również poznawanie najbardziej fundamentalnego faktu naszego istnienia: bezwarunkowej miłości Boga względem każdego z nas. Bez Boga doświadczamy naszej nicości. Poznajemy nędzę naszej odziedziczonej słabości i zepsucie, które jest skutkiem naszych osobistych grzechów. Poznanie tego prowadzi do nowego doświadczenia miłości Boga, który chętnie przebacza i przychodzi z pomocą. Równocześnie ponowne doświadczenie bezwarunkowej miłości Boga prowadzi do uświadomienia sobie naszej własnej niegodności. Ta paschalna dynamika trwa przez całe nasze życie.

Jako zmartwychwstańcy będziemy usiłowali dawać świadectwo tej właśnie przemieniającej sile Bożej miłości nie tylko w naszym życiu osobistym, lecz również w życiu wspólnotowym. Pozwolimy, by ta miłość pokonała wszelkie obawy i uleczyła rany, które oddalają od drugich, tak abyśmy stali się prawdziwą wspólnotą uczniów, zjednoczonych myślą i sercem.

W naszym życiu apostołskim będziemy przynaglać innych do odnowy własnego życia, co w następstwie doprowadzi do zmartwychwstania społeczeństwa. W naszych apostołatach będziemy głosić misterium paschalne poprzez przepowiadanie i nauczanie, że Bóg naprawdę kocha każdego z nas i chce nas zbawić przez włączenie w śmierć i zmartwychwstanie Jezusa. Będziemy również głosić misterium paschalne przez staranne przygotowanie

obchodów liturgii Triduum Paschalnego oraz każdej niedzieli jako dnia Zmartwychwstałego Pana.

[2]

Historia zbawienia jest ciągłym objawianiem się Bożej miłości. Właśnie z miłości Bóg nas stworzył¹, z miłości nas odkupił² i uczynił swoimi dziećmi³.

Również dziś Bóg nadal objawia swoją miłość ku nam w osobie Zmartwychwstałego Chrystusa, który jest zawsze obecny wśród nas i uświęca nas poprzez Kościół, a zwłaszcza jego liturgię. Boża miłość w sposób szczególny objawiła się naszym Założycielom i nam wszystkim, którzy poszliśmy w ich ślady w Zgromadzeniu Zmartwychwstania Pańskiego, ponieważ i my otrzymaliśmy zaproszenie Chrystusa, aby opuścić wszystko i pójść za Nim.

[3]

Działanie Ducha Świętego uwidacznia się w tych przeogromnych objawach Bożej dobroci i miłości. W odpowiedzi na Jego wezwanie dobrowolnie zdecy-

---

Cytaty wzięte są z Bibli Tysiąclecia, wyd. III 1982.

¹ “Miłujesz bowiem wszystkie stworzenia, niczym się nie brzydzisz, co uczyniłeś, bo gdybyś miał coś w nienawiści, nie byłbyś tego uczynił” (Mdr 11,24).

² “Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (J 3,16).

³ “Popatrzcie, jaką miłością obdarzył nas Ojciec: zostaliśmy nazwani dziećmi Bożymi: i rzeczywiście nimi jesteśmy” (1 J 3,1).

dowaliśmy się na wstąpienie do Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego. W Zgromadzeniu tym – poprzez śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa – chcemy pogłębić nasze chrzcielne przymierze, oddając całe swoje życie miłości i służbie naszemu Zmartwychwstałemu Panu. Nieustanne ALLELUJA okresu wielkanocnego streszcza nasze stałe dążenie do wysławiania Pana.

[4]

Celem naszego życia i pracy w Zgromadzeniu jest oddawanie chwały Bogu, ponieważ jest On nieskończoną Dobrocią i Miłością. Wdzięczni za tę Jego miłość i dobroć wobec nas pragniemy swoim życiem i powołaniem odpowiedzieć na Boże zaproszenie, odwzajemniając się miłością za miłość. “My miłujemy [Boga], ponieważ Bóg sam pierwszy nas umiłował” (1J 4,19).

[5]

Jako członkowie Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego oddajemy chwałę Bogu, ukazując obecność Zmartwychwstałego Chrystusa w świecie. Aby tego dokonać, będziemy starali się o swoje osobiste uświęcenie, przyjmując Chrystusa jako nasz wzór i żyjąc w coraz większej z Nim jedności. To życie w jedności z Chrystusem wyraża się w jedności z naszymi braćmi we wspólnocie i wypełnia nasze życie apostołskie zmierzające do zaprowadzenia

Królestwa Chrystusowego. Zatem celem każdego z nas, którzy zostaliśmy powołani do Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego, jest dążenie do osobistego zmartwychwstania z Chrystusem we wspólnocie i do zmartwychwstania społeczeństwa.

[6]

Profesja zakonna wzywa nas do doskonalenia naszego chrześcijańskiego życia przez tak dogłębne naśladowanie Chrystusa, abyśmy wraz z Nim żyli, umierali i zmartwychwstawiali⁴. Chrystus umierając pokonał grzech i umacnia nas, abyśmy usuwali z naszego życia grzech i samolubstwo poprzez codziennie umieranie samym sobie: chętnie przyjmując wyrzeczenia płynące z dokładnego zachowywania ślubów jak i zawarte w licznych trudnościach i niepowodzeniach codziennego życia. Są to krzyże, do dźwigania których zaprasza nas Chrystus Pan. W ten sposób będziemy mogli się ogołocić i całkowicie zaprzeczyć samych siebie po to, żeby Chrystus mógł w nas mieszkać i przez nas działać. Wówczas będziemy mogli powtórzyć za św. Pawłem: “Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus” (Gal 2,20).

---

⁴ “Zatem przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my wkroczyli w nowe życie — jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca” (Rz 6,4).

Aby współzmartwychwstać z Chrystusem, musimy być otwarci na natchnienia Ducha Świętego, który nas uświęca i upodabnia do Chrystusa. Rozpoczniemy wówczas uczestniczyć w «nowym stworzeniu»⁵ — życiu naszego Zmartwychwstałego Zbawiciela. Jak bowiem główną zasadą życia Chrystusa było doskonałe pełnienie woli Ojca⁶ i pełna miłości służba braciom i siostram⁷, tak i nasze życie zakonne muszą ożywiać te same zasady. Przez praktykowanie doskonałej miłości braterskiej współzmartwychwstajemy z Chrystusem⁸ i dajemy światu świadectwo, że jesteśmy Jego uczniami: «Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowalem; żebyście i wy tak się miłowali wzajemnie» (J 13,34).

---

⁵ “Jeżeli więc ktoś pozostaje w Chrystusie, jest nowym stworzeniem. To, co dawne, minęło, a oto (wszystko) stało się nowe” (2 Kor 5,17).

⁶ “...ponieważ z nieba zstąpiłem nie po to, aby pełnić swoją wolę, ale wolę Tego, który Mnie posłał” (J 6,38).

⁷ “...na wzór Syna Człowieczego, który nie przyszedł, aby Mu służono, lecz aby służyć i dać swoje życie na okup za wielu” (Mt 20,28).

⁸ “My wiemy, że przeszliśmy ze śmierci do życia, bo miłujemy braci, kto zaś nie miłuje, trwa w śmierci” (1 J 3,14).

[8]

Bóg zaszczycił Maryję w sposób szczególny wybierając Ją na Matkę naszego Zbawiciela. Jest Ona również Matką Kościoła, Ciała Chrystusa. Zgodnie z naszą tradycją, uznajemy Maryję za Matkę naszego Zgromadzenia i uważamy, że jesteśmy powołani do szerzenia Jej czci. Ona — jako wzór — ukazuje, czym dla każdego z nas jest zbawienie. Przez swoje Niepokalane Poczęcie została uwolniona od grzechu. Jako Matka Bolesna uczestniczyła w cierpieniach swojego Syna, a przez Wniebowzięcie dostała udziału w zmartwychwstałym życiu Jezusa. Naśladowując Ją jako nasz wzór, nauczymy się uczestniczyć w cierpieniu, śmierci i zmartwychwstaniu Jej Syna, będziemy wyzwoleni od grzechu i w Duchu Świętym staniemy się uczestnikami nowego życia Jej Syna.

[9]

Przez swoje życie apostołskie Zgromadzenie uczestniczy w Chrystusowym posłannictwie nauczania i uświęcania, budując Jego królestwo w ludzkich sercach. W pełnieniu tego posłannictwa członkowie Zgromadzenia będą zawsze otwarci na potrzeby Kościoła i społeczeństwa naszych czasów. Zgodnie z duchem Założycieli Zgromadzenie zabiega o zmartwychwstanie społeczeństwa, szczególnie poprzez apostołat parafialny i wychowawczy. Usiłujemy gorliwie przewycięzać grzech, ignorancję, niespra-

wiedliwość i nędzę. Nasza praca powinna pomagać ludziom w budowaniu wspólnoty, w której mogliby doświadczyć nadziei, pokoju i radości, darów, jakie Chrystus Zmartwychwstały pragnie z nimi dzielić. W pełnieniu tej misji Zgromadzenie jest posłuszne Ojcu Św. i żywi dla niego uczucie synowskiej czci, a mocą ślubu posłuszeństwa uznaje Go za swojego najwyższego przełożonego.

[10]

Zgromadzenie uważamy za matkę, która troszczy się o rozwój naszego życia zakonnego. Pozostając zawsze wierni jego ideałom, staramy się — z ustawicznym uczuciem wdzięczności — o pomnażanie dobra Zgromadzenia przez sumienne wykonywanie swoich obowiązków i wzajemną życzliwość.

[11]

Jako członkowie Zgromadzenia jesteśmy zakonnikami w Kościele i dla Kościoła. W naszym życiu zakonnym i duszpasterskim uznajemy za wiążące odnośne prawodawstwo kościelne i jego dyrektywy, choćby nawet w poszczególnych przypadkach nie było wyraźnego odniesienia do prawodawstwa Kościoła.

OGÓLNE ZASADY ŻYCIA ŚLUBAMI

[12]

Jako członkowie Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego uznajemy za najwyższą regułę naszego życia naśladowanie Chrystusa, którego Ewangelia ukazuje jako ubogiego, czystego i posłusznego.

[13]

Przez nasze śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa oddajemy się całkowicie i poświęcamy Zmartwychwstałemu Chrystusowi w życiu zakonnym. W fakcie tym mieści się akt wiary, mocą którego dajemy odpowiedź na Boże wezwanie do całkowitego oddania Bogu, Kościołowi i Zgromadzeniu siebie samego wraz z wszystkimi uzdolnieniami, możliwościami i siłami.

[14]

Życie według ślubów jest pomocą w rozwoju osobowym i w osiągnięciu chrześcijańskiej dojrzałości. Śluby są wyrazem wolnego i całkowitego daru z siebie dla Boga. Przyjmujemy wyrzeczenie, związane z zachowaniem naszych ślubów, w celu mocniejszego połączenia się z Chrystusem⁹. Praktyka ślubów przy-

---

⁹ “Dla Niego wyzułem się ze wszystkiego i uznaję to za śmieci, bylebym pozyskał Chrystusa i znalazł się w Nim...”

czynia się do realizacji życia wspólnego i pełniejszej realizacji naszej misji.

[15]

Śluby są też widowym znakiem dla Ludu Bożego. Wskazują na możliwość życia według rad Jezusa i są prorockim świadectwem prymatu Boga i wyższych wartości – nadprzyrodzonych i wiecznych, w przeciwieństwie do naturalnych i doczesnych. Nasza wierność ślubom będzie dla wszystkich natchnieniem, zachęcając ich do pełniejszego przeżywania swego powołania chrześcijańskiego.

KONSEKRACJA CHRYSTUSOWI PRZEZ CZYSTOŚĆ

[16]

Abyśmy mogli osiągnąć pełną jedność życia ze Zmartwychwstałym Chrystusem i wyrazić swą miłość ku Niemu, dobrowolnie zobowiązujemy się ślubem czystości do życia w doskonałej wstrzemięźliwości i w celibacie. Przez zachowanie tego ślubu umieramy szukaniu nieuporządkowanej miłości siebie samego i

---

przez poznanie Jego : zarówno mocy Jego zmartwychwstania, jak i udziału w Jego cierpieniach — w nadziei, że upodabniając się do Jego śmierci, dojdę jakoś do pełnego powstania z martwych” (Flp 3,8-11).

chcemy ukierunkować nasze życie w duchu miłości do Zmartwychwstałego Chrystusa¹⁰.

[17]

To poświęcenie siebie Chrystusowi wyraża się w miłości i służbie bliźnim, którzy są braćmi i siostrami Chrystusa, oraz w praktyce duchowego ojcostwa¹¹. To poświęcenie jest także proroczym znakiem zmartwychwstałego życia wszystkich ludzi po śmierci, «gdzie już nie będą się ani żenić ani za mąż wychodzić» (Mt 22,30), ale wszyscy będą zjednoczeni bezpośrednio z Chrystusem i ze sobą w pełnej miłości i pokoju.

[18]

Ponieważ czystość jest darem Bożym, modlimy się, aby Bóg nam jej udzielił i pomagał w niej wzrastać. Wzrastanie w czystości i dojrzałość uczu-

---

¹⁰ “Kto kocha ojca lub matkę, bardziej niż Mnie, nie jest Mnie godzien. I kto kocha syna lub córkę bardziej niż Mnie, nie jest Mnie godzien” (Mt 10,37).

“Bo są niezdatni do małżeństwa, którzy z łona matki takimi się urodzili; i są niezdatni do małżeństwa, których ludzie takimi uczynili; i są i tacy bezzenni, którzy dla królestwa niebieskiego sami zostali bezzenni. Kto może pojąć, niech pojmuje” (Mt 19,12).

¹¹ “Choćbyście mieli bowiem dziesiątki tysięcy wychowawców w Chrystusie, nie macie wielu ojców; ja to właśnie przez Ewangelię zrodziłem was w Chrystusie Jezusie” (1 Kor 4,15).

ciowa oraz integracja naszej seksualności poprzez ślubowaną miłość jest dla nas wezwaniem na całe życie. Człowiek czysty nie tylko unika nieczystych aktów, lecz także uczy się używać daru swej seksualności w aktach ślubowanej miłości. Oprócz modlitwy oddajemy się praktyce umartwienia, aby wzrastać w samodyscyplinie, która pozwala uniknąć tego, co stanowi zagrożenie dla zachowania czystości. Prawdziwa miłość braterska realizowana w życiu naszej wspólnoty jest mocną podporą czystości.

NAŚLADOWANIE CHRYSTUSA PRZEZ EWANGELICZNE UBÓSTWO

[19]

Odpowiadając miłością na Chrystusowe zaproszenie¹², wpatrzeni w przykład Jego osobistego życia ślubujemy żyć życiem ewangelicznego ubóstwa¹³.

[20]

Ubóstwo, które ślubujemy, aby naśladować Chrystusa, zakłada życie z pracy oraz umiarkowanie,

---

¹² “Jeśli chcesz być doskonały, idź, sprzedaj co posiadasz i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie. Potem przyjdź i chodź za Mną” (Mt 19,21).

¹³ “Znacie przecież łaskę Pana naszego Jezusa Chrystusa, który będąc bogaty, dla was stał się ubogim, aby was ubóstwem swoim ubogacić” (2 Kor 8,9).

mocą zaś ślubu, wymaga całkowitej zależności od naszych przełożonych zakonnych w używaniu i dysponowaniu dobrami materialnymi oraz wyrzeczenie się przynajmniej zarządzania własnymi dobrami dziedzicznymi.

[21]

Przez ewangeliczne ubóstwo czcimy Boga, uznając całkowitą naszą zależność od Niego. Uwalniamy się od rzeczy materialnych, abyśmy mogli pełniej naśladować Ubogiego Chrystusa i wykonywać nasz apostołat. Dajemy też świadectwo światu, że najważniejszą rzeczą jest gromadzenie skarbów w niebie¹⁴.

[22]

Ponieważ Chrystus był ubogim, zarówno w rzeczywistości jak i w duchu, nasza praktyka ewangelicznego ubóstwa powinna być zarówno zewnętrzna jak i wewnętrzna. W praktyce ubóstwa zewnętrznego, zanim udamy się o pozwolenie do swego przełożonego, powinniśmy być uczciwie przekonani, że nasza prośba jest zgodna z duchem naszego ślubu. Przy

---

¹⁴ “Nie gromadźcie sobie skarbów na ziemi, gdzie mól i rdza niszczą i gdzie złodzieje włamują się i kradną. Gromadźcie sobie skarby w niebie, gdzie ani mól, ani rdza nie niszczą, i gdzie złodzieje nie włamują się i nie kradną. Bo gdzie jest twój skarb, tam będzie i serce twoje” (Mt 6,19-21).

kształtowaniu tego przekonania weźmiemy pod uwagę z jednej strony swoje potrzeby osobiste oraz wymogi pracy apostołskiej, a z drugiej – nasze powołanie do naśladowania ubóstwa Chrystusa. Nasze naśladowanie Chrystusowego ubóstwa jest świadectwem tego, że rzeczywiście stawiamy Boga ponad wszystkie rzeczy, i że bardziej cenimy dobra duchowe niż materialne¹⁵.

W praktyce ubóstwa wewnętrznego, które tak bardzo zostało zalecone przez Chrystusa¹⁶, musimy coraz bardziej wzrastać w świadomości, że wszystko, co jest naszą własnością, nasze talenty i to, czym naprawdę jesteśmy, zostało nam dane przez Boga i że my sami całkowicie od Niego zależymy¹⁷. Jesteśmy tylko zarządcami tego wszystkiego, czym nas Bóg obdarzył, dlatego oddajemy się wielkodusznie na służbę Ludu Bożego¹⁸.

---

¹⁵ “Jeśliście więc razem z Chrystusem powstałi z martwych, szukajcie tego, co w górze, gdzie przebywa Chrystus zasiadając na prawicy Boga. Dążcie do tego, co w górze, nie do tego co na ziemi. Umarliście bowiem i wasze życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu” (Kol 3,1-3).

¹⁶ “Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo niebieskie” (Mt 5,3).

¹⁷ “Cóż masz, czego byś nie otrzymał? A jeśliś otrzymał, to czemu się chępcisz, tak jakbyś nie otrzymał?” (1 Kor 4,7).

¹⁸ Przypowieść o talentach (Mt 25,14-30).

[23]

Po złożeniu ślubu ewangelicznego ubóstwa, wszystko co osiągamy dzięki własnym staraniom albo ze względu na przynależność do Zgromadzenia, staje się jego własnością. Powinniśmy być przekonani, że wierne zachowanie ubóstwa jest ważnym elementem przyczyniającym się do przeżywania radości życia wspólnego.

[24]

Chociaż Zgromadzenie jako całość ma prawo posiadać dobra materialne, to jednak przez swoje zbiorowe ubóstwo będzie dawać świadectwo, że jest ubogie w duchu i w rzeczywistości. W praktyce ubóstwa Zgromadzenie będzie kierowało się ewangelicznymi wartościami oraz naturą i potrzebami swego apostołatu. Dóbr doczesnych będzie używało dla dobra Ludu Bożego, a zwłaszcza ubogich i potrzebujących.

[25]

Jezus przyszedł, aby głosić dobrą nowinę ubogim, by nakarmić głodnych, leczyć chorych, uwolnić uciśnionych, pocieszyć strapionych i przebaczyć grzesznikom. Ponieważ Zgromadzenie uczestniczy w misji Jezusa, dlatego i my musimy wychodzić naprzeciw tym samym potrzebom zarówno przez naszą posługę jak i przez nasze dobra materialne. Po-

winniśmy więc regularnie oceniać nasze apostołskie zobowiązania, aby móc określić, czy w naszej posłudze kierujemy się tymi samymi wartościami, jakimi Jezus kierował się w swoim posługiwaniu.

[26]

Nasze Zgromadzenie jest wezwane do pracy nad zmartwychwstaniem społeczeństwa, dlatego zagadnienia sprawiedliwości społecznej są dla nas bardzo ważne. Powinniśmy pogłębiać naszą świadomość problemów społecznych i występować przeciw wszelkim formom społecznej niesprawiedliwości, a przez własną praktykę społecznej sprawiedliwości być dla innych wzorem i wyzwaniem.

[27]

Jednym z wyrazów naszego duchowego ubóstwa jest gorliwość w pracy. Pamiętając na słowa Chrystusa: «Starajcie się naprzód o królestwo (Boga) i o Jego sprawiedliwość, a to wszystko będzie wam dodane» (Mt 6, 33), wykluczamy podejmowanie jakiegokolwiek pracy jedynie dla zysku. Nie powinniśmy również oceniać wartości naszych braci ani własnej według wynagrodzenia otrzymywanego za pracę. Uznajemy także, że marnotrawienie czasu, brak troski o dobro wspólne i czynienie niepotrzebnych wydatków sprzeciwia się duchowi ubóstwa.

[28]

Przed złożeniem pierwszych ślubów każdy kandydat musi podjąć decyzję w sprawie korzystania z własności i z dochodów z niej płynących. Uczyni to według własnego uznania, nawet na korzyść Zgromadzenia. Przed złożeniem pierwszych ślubów musi on również zlecić zarząd swej własności osobie lub osobom zaufanym, a jeśli tego dobrowolnie pragnie, nawet Zgromadzeniu, pod warunkiem że poinformuje je o tym i otrzyma na to jego zgodę. Jeśli powyższego nie zrobiono z powodu braku własności przed złożeniem ślubów, gdyby zakonnikowi przypadła w udziale jakaś własność, należy tego dokonać po ich złożeniu. Jeżeli decyzja lub akt zlecenia miały miejsce przed profesją, ale dotyczyły tylko własności już posiadanej, a po ślubach z jakiegokolwiek tytułu nabyto dodatkową własność, ponowny akt w sprawie korzystania z nowych nabytków i zarządzania nimi należy zrobić zgodnie z normami podanymi powyżej.

[29]

Zlecenie zarządu własnością, jak i prawo korzystania z niej oraz z płynących z niej dochodów, będzie nieważne w razie opuszczenia Zgromadzenia; można nawet dodać warunek, że w każdej chwili może być ono odwołane.

[30]

Zarówno odwołania zlecenia, jak i jakiegokolwiek zmiany w dokumentach zlecenia, nie można godziwie dokonać w czasie trwania ślubów bez zgody przełożonego generalnego, o ile za zgodą swojej rady nie delegował tej władzy przełożonemu prowincjalnemu, zgodnie z artykułem 103.

[31]

Rozporządzenie w sprawie korzystania z własności i z dochodów z niej płynących oraz zlecenie zarządu, o czym powyżej, mogą być dokonane aktem publicznym lub prywatnym.

[32]

Bracia po ślubach zachowują prawo do swej własności i mogą zrzec się tego prawa jedynie za pozwoleniem przełożonego generalnego. Pozwolenia na takie zrzeczenie – poza nadzwyczajnymi wypadkami – nie powinno się udzielać przed upływem dziesięciu lat od złożenia pierwszych ślubów.

[33]

Zgromadzenie jako całość, jak i wszystkie jej prawnie uznane części, mają zdolność posiadania, administrowania, nabywania i pozbywania się dóbr materialnych.

Domy mogą administrować nadwyżką własnych funduszków, ale zawsze za pozwoleniem bezpośredniego wyższego przełożonego i za zgodą jego rady. Ów przełożony, po konsultacji, ma także prawo przenieść te fundusze w celu zaradzenia innym potrzebom Zgromadzenia. Przenoszenie funduszków pomiędzy prowincjami, regionami i generalatem leży w jurysdykcji przełożonego generalnego, po uzyskaniu zgody poszerzonej rady generalnej.

[34]

Przed złożeniem ślubów czasowych każdy kandydat musi poprzez testament swobodnie rozporządzić własnością, którą aktualnie posiada lub może posiadać później. Jeżeli testament jest nieważny ze względu na wiek kandydata, należy go ponownie napisać, gdy osiągnie on lata wymagane przez prawo.

[35]

Na zmianę testamentu bracia po ślubach muszą uzyskać pozwolenie przełożonego generalnego, który w myśl artykułu 103 może – za zgodą swej rady – delegować tę władzę przełożonemu prowincjalnemu. W nagłych wypadkach takiego pozwolenia może udzielić miejscowy przełożony. Pozwolenia tego nie można odmówić bez ważnej przyczyny lub w sposób, który naruszałby zagwarantowaną prawem wolność zakonnika.

[36]

Bracia po ślubach mogą dokonywać wymaganych przez prawo aktów własności za pozwoleniem przełożonego prowincjalnego, a w wypadkach naglących za pozwoleniem przełożonego miejscowego.

[37]

Pieniądze otrzymywane przez zakonnika z racji pensji, ubezpieczeń, rent i emerytur czy innych zasiłków należą do Zgromadzenia.

[38]

Ubóstwo nie może być dla nas pretekstem do zaniedbania obowiązku sprawiedliwej zapłaty za pracę tym, których zatrudniamy i do nieuczciwego ich traktowania.

[39]

Praktyka sprawiedliwości społecznej zakłada zachowywanie prawa cywilnego, o ile jest ono sprawiedliwe. Korzystanie z przywilejów klasowych i stanowych w celu uwolnienia się od zachowywania sprawiedliwego prawa cywilnego jest nadużyciem.

**UCZESTNICTWO W ZBAWCZEJ MISJI
CHRYSTUSA PRZEZ POSŁUSZEŃSTWO I
SŁUŻBĘ**

[40]

Przez ślub posłuszeństwa jednoczymy się w duchu z Chrystusem, który przyszedł na świat, aby pełnić wolę swego Ojca i był Mu posłuszny aż do śmierci¹⁹. Z tego powodu Chrystus jest najdoskonalszym wzorem posłuszeństwa. Natchnieni tym przykładem i za łaską Ducha Świętego ofiarujemy naszą wolę Bogu Ojcu a w duchu wiary swojemu przełożonemu, którego uważamy za Jego przedstawiciela na ziemi.

[41]

Przez ślub posłuszeństwa jesteśmy zobowiązani do wypełniania poleceń naszych właściwych przełożonych w sprawach odnoszących się bezpośrednio lub pośrednio do życia Zgromadzenia, to jest do zachowania ślubów, Konstytucji i Statutów.

---

¹⁹ «On, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stawszy się podobnym do ludzi. A w zewnętrznym przejawie, uznany za człowieka, uniżył samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci — i to śmierci krzyżowej» (Flp 2,6-8).

[42]

Ślubując posłuszeństwo oddajemy się całkowicie poprzez Zgromadzenie do dyspozycji Kościoła, aby wypełniać zbawczą misję Chrystusa powierzoną Jego Kościołowi²⁰. Dzięki jedności celu i działania ślub ten czyni nasze życie apostołskie bardziej owocnym. Równocześnie umacnia on więzy życia wspólnego. Jest ponadto odpowiedzią na zaproszenie Chrystusa do uczestniczenia w Jego Misterium Paschalnym. Ofiarując bowiem naszą wolę Ojcu, umieramy sobie i zmartwychwstajemy do nowego życia, w którym uznajemy Chrystusa za naszego Pana i Mistrza. Nasze poświęcenie się przez ten ślub jest proroczym znakiem zmartwychwstałego życia, w którym wola każdego człowieka będzie zjednoczona z wolą Bożą, oraz wyzwaniem dla indywidualizmu i obecnych w naszym świecie nadużyć wolności.

[43]

Dążymy do doskonałego posłuszeństwa, w którym we wszystkim usiłujemy pełnić wolę Bożą. Ze wzrostem naszej wiary rozpoznamy, że Duch Święty mówi do nas na wiele różnych sposobów: przez Pismo św., magisterium Kościoła, przez przepisy naszych Konstytucji i Statutów, przez przełożonych kościelnych i zakonnych, przez osobiste

---

²⁰ “A Jezus znowu rzekł do nich : “Pokój wam ! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam”“ (J 20,21).

natchnienie, przez dochodzenie do zgody przy wspólnym szukaniu woli Bożej w dyskusji, przez zebrania domowe, przez wymagania życia wspólnego i apostołatu oraz przez wydarzenia codziennego życia.

[44]

Posłuszeństwo doskonałe jest nadprzyrodzone, zarówno wewnętrzne jak i zewnętrzne. Na naszych przełożonych patrzymy jako na przedstawicieli Boga. Poza tym, że jesteśmy posłuszni ich rozkazom, staramy się także uważać je za mądre i dobre. Cokolwiek by przełożony polecił lub zakazał, to w sumieniu uważamy za wolę Bożą, którą spełniamy, chyba że byłoby to wyraźnym grzechem.

[45]

Jeżeli nasze zapatrywanie na sprawę lub sposób, w jaki powinna być załatwiona, sprzeciwia się otrzymanym rozkazom, wówczas należy rzecz poważnie rozważyć przed Bogiem i przedłożyć przełożonemu swój punkt widzenia, którego może on zupełnie nie brał pod uwagę. Jeżeli nasze propozycje zostaną odrzucone, powinniśmy z miłości ku Bogu rozkaz chętnie wypełnić. Jednakże i w takich okolicznościach uczynimy to świadomie i z głębokiego przekonania, że nie tylko przełożony, ale i my sami możemy się mylić, oraz że najlepiej czynimy, gdy z posłuszeństwa chętnie spełniamy nawet to, co jest przeciwne naszym zapatrywaniom i skłonnościom.

Gdy bowiem jesteśmy posłuszni i ulegli naszym przełożonym²¹, dajemy jasny dowód umierania samym sobie; składamy najbardziej miłą Bogu ofiarę i naśladujemy Chrystusa, «który nauczył się posłuszeństwa przez to, co wycierpiał» (Hebr. 5,8).

[46]

Nasze odnoszenie się do swego przełożonego opiera się na miłości. Będziemy starać się być uczciwymi, szczerymi i w pełni otwartymi wobec przełożonego, dzieląc się z nim swymi potrzebami, problemami i troskami, zarówno fizycznymi jak i duchowymi. Ta otwartość i szczerowość przejawia się także w tym, że chętnie informujemy przełożonego o całokształcie naszych zajęć.

[47]

Przełożony powinien pamiętać, że reprezentuje Chrystusa, “który nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz aby służyć” (Mt 20,28) i dlatego będzie sprawował swą władzę w duchu służby. Będzie się starał naśladować uprzejmość i przystępność Chrystusa, a współbraci będzie wspierał przykładem, modlitwą, radą, zaufaniem i zachętą. Nawet trudny obowiązek

---

²¹ “Bądźcie posłuszni Waszym przełożonym i bądźcie im ulegli, ponieważ oni czuwają nad duszami waszymi i muszą zdać sprawę z tego. Niech to czynią z radością, a nie ze smutkiem, bo to nie byłoby dla was korzystne” (Heb 13,17).

udzielania upomnienia może być posługą miłości, jeżeli przełożony będzie usiłował okazać cierpliwość, wyrozumiałość, ostrożność w potępianiu i przebaczenie na wzór Chrystusa przebaczącego Piotrowi po jego zaparciu się²².

[48]

Przełożony troszczy się nie tylko o sprawy materialne swych współpraci, ale przede wszystkim jest odpowiedzialny za ich duchowe potrzeby. Będzie więc starał się, żeby wszyscy zachowywali Konstytucje i Statuty.

[49]

Przełożony tak układa sprawy, aby mógł skutecznie zachęcać swych współpraci zakonnych do czynnego i odpowiedzialnego posłuszeństwa w każdej dziedzinie ich pracy. Będzie się starał rozpoznać i mądrze spożytkować talenty ofiarowane współpraciom przez Boga oraz da im rozsądny zakres wolności co do określania szczegółów związanych z wypełnianiem wyznaczonej im pracy apostołskiej.

---

²² “Powiedział mu po raz trzeci : “Szymonie, synu Jana, czy kochasz mnie?...» I rzekł do niego : “Panie, Ty wszystko wiesz, Ty wiesz, że Cię kocham”. Rzekł do niego Jezus : “Paś owce moje” (J 21,17).

[50]

Przełożony jest również zobowiązany do posłuszeństwa. Poszukuje woli Bożej w stosunku do siebie, do współbraci, do powierzonej mu wspólnoty i pociąga wspólnotę do jej przyjęcia. Aby więc traktować swoich współbraci jako dzieci Boże i z szacunkiem dla osoby ludzkiej, chętnie ich wysłuchuje i zachęca do osobistego wkładu na rzecz Zgromadzenia i Kościoła. Powinien starać się osiągnąć zgodność z miejscową wspólnotą w sprawach dotyczących życia wspólnego i pracy apostołskiej. W tych wypadkach, w których nie da się dojść do porozumienia, przełożony – po uważnym i modlitewnym rozważeniu sprawy przed Bogiem – sam zadecyduje i poleci, co należy czynić.

[51]

Przez swoje postępowanie i kierowanie współbraćmi przełożony będzie się starał w sposób szczególny zaprowadzić i ugruntować wśród nich regułę miłości. Od jego bowiem wysiłku najwięcej zależy, czy miłość stanie się autentyczną podstawą całego naszego życia oraz istotną cechą naszego Zgromadzenia.

[52]

Jako zakonników ślub posłuszeństwa obowiązuje nas przez całe życie. W tych jednak wypadkach, gdy

przełożony zamierza zobowiązać zakonnika w sumieniu, w sposób szczególnie poważny oraz w ważnej sprawie, musi on wydać polecenie wyraźnie w imię świętego posłuszeństwa. Takie polecenie winno być dane na piśmie albo przy dwóch świadkach. Tego rodzaju poleceń należy używać rzadko, ostrożnie i roztropnie.

[53]

Każdy zakonnik ma prawo odwołać się od decyzji swego bezpośredniego przełożonego do przełożonego wyższego. Przełożony wyższy winien być poinformowany o decyzji bezpośredniego przełożonego. Przełożeni wyżsi będą zawsze powiadamiać przełożonych bezpośrednich o poleceniach i przywilejach, których udzielili członkom domów lokalnych.

**OSOBISTE SPOTKANIE Z CHRYSYSEM PRZEZ
MODLITWĘ**

[54]

Pismo św. ukazuje Chrystusa jako męża modlitwy, który często ofiarowywał swemu Ojcu cześć i dziękczynienie²³. Wstawiał się za nami²⁴. Uczył

---

²³ “W owym czasie Jezus przemówił tymi słowami :
“Wysławiam Cię, Ojcze, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te

swoich uczniów, jak powinni się modlić i nazywać Boga swym Ojcem. Przez łaskę chrztu św. Otrzymaliśmy dar Ducha Świętego, który czyni nas synami Bożymi. “Otrzymaliście ducha przybrania za synów, w którym możemy wołać: “Abba, Ojcze” (Rz 8,15). Właśnie dlatego, że otrzymaliśmy Ducha Świętego, możemy czcić Ojca w duchu i w prawdzie, «a takich to czcicieli chce mieć Ojciec» (J 4,23). Pomni na to, że Chrystus Zmartwychwstały nadal składa uwielbienie i dziękczynienie swemu Ojcu, oraz że przez swój Kościół wstawia się za ludźmi i ofiaruje za nich swe zadośćuczynienie i pamiętając także, iż nasze osobiste uświęcenie i skuteczna praca apostolska płynie z żywego z Nim zjednoczenia²⁵, my także będziemy starali się być mężami modlitwy. W ten sposób upo-

---

rzeczy przed mądrymi i roztropnymi, a objawiłeś je prostaczkom” (Mt 11,25). “Ojcze, dziękuję Ci, żeś Mnie wysłuchał. Ja wiedziałem, że Mnie zawsze wysłuchujesz. Ale ze względu na otaczający Mnie lud to powiedziałem, aby uwierzyli, żeś Ty Mnie posłał” (J 11,41-42).

²⁴ “Lecz Jezus mówił: Ojcze, przebacz im, bo nie wiedzą, co czynią” (Łk 23,34).

“Ja prosiłem za tobą, żeby nie ustawała twoja wiara (Szymonie). Ty ze swej strony utwierdzaj twoich braci” (Łk 22, 32).

“Ja za nimi proszę, nie proszę za światem, ale za tymi, których Mi dałeś, ponieważ są Twoimi” (J 17,9).

²⁵ “Wytrwajcie we Mnie, a Ja będę trwał w was. Podobnie jak latorośl nie może przynosić owocu sama z siebie — jeśli nie trwa w winnym krzewie — tak samo i wy, jeżeli we Mnie trwać nie będziecie” (J 15,4).

dobnimy się do pierwszych apostołów Chrystusa, którzy poświęcili się “modlitwie i posłudze Słowa” (Dz 6,4).

[55]

Życie modlitwy Maryi jest wzorem naszego życia modlitwy. Uczy nas Ona, jak słuchać słowa Bożego, jak rozważać je w naszym sercu i jak według niego żyć. Uczy nas także, jak wstawiać się za potrzebującymi i modlić się o to, żeby Duch Święty zstąpił na Kościół. Czczymy ją jako Matkę naszego Zgromadzenia naśladowując Jej życie modlitwy, modląc się do Niej i obchodząc Jej święta w liturgii.

[56]

Modlitwę liturgiczną, ofiarowaną Panu Bogu w zjednoczeniu z Chrystusem i w Jego imieniu, w naszym życiu modlitwy będziemy stawiać na pierwszym miejscu. Przez tę właśnie modlitwę ofiarujemy Ojcu doskonałe uwielbienie i przez nią także przeżywamy naszą jedność z całym Ludem Bożym.

[57]

Eucharystia powinna stanowić centralny akt naszego codziennego życia, ponieważ w niej przez uczestnictwo w Misterium Paschalnym Chrystusa – umierając i powstając z Nim z martwych – odnajdujemy najgłębsze znaczenie zmartwychwstania. W Eu-

charystii doświadczamy także pojednania z naszymi braćmi i siostrami oraz przeżywamy z nimi jedność serca i duszy, gdy razem z Chrystusem ofiarujemy Ojcu samych siebie. To właśnie w Eucharystii Chrystus, nasz duchowy pokarm, daje nam siłę do wypełnienia naszych chrzcielnych i zakonnych zobowiązań. Naturalnym owocem naszego uczestnictwa w Eucharystii powinno być nabożeństwo do Chrystusa w Najświętszym Sakramencie.

[58]

Częste spotkanie się ze Zmartwychwstałym Chrystusem w Sakramencie Pojednania kształtuje istotną część naszej modlitwy liturgicznej, ponieważ w tym właśnie sakramencie uznajemy naszą całkowitą zależność od Chrystusa i otrzymujemy moc, aby umrzeć grzechowi i upodobnić się do Niego²⁶. W tym Sakramencie dokonuje się także nasze pojednanie z Kościołem.

[59]

W szczególnej czci powinniśmy mieć także liturgię godzin, ponieważ w niej Chrystus i Jego Kościół oddają nieustanną cześć Ojcu i błagają o zbawienie całego świata.

---

²⁶ “Tak i wy rozumiejcie, że umarliście dla grzechu, żyjecie zaś dla Boga w Chrystusie Jezusie” (Rz 6,11).

[60]

W swojej modlitwie kapłańskiej Chrystus prosił Ojca, żeby Jego uczniowie stanowili jedno; ich jedność myśli i działania miała być dla świata specjalnym znakiem Jego Boskiego Posłannictwa²⁷. Modlitwy wspólne są jednym ze sposobów, w jaki możemy wyrażać tę jedność. Przez nie wzajemnie się podtrzymujemy i zachęcamy do wytrwania w wierności wspólnocie i życiu modlitwy. Ten rodzaj modlitwy jest specjalnie skuteczny, ponieważ Chrystus jest wśród nas, gdy modlimy się wspólnie²⁸. Ponadto, gdy łączymy się w modlitwie spontanicznej, Duch Święty może mówić do nas przez innych.

[61]

Apostoł Paweł zachęca nas: “Nieustannie się módlcie! W każdym położeniu dziękujcie, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem was” (1 Tes 5,17-18). A sam Chrystus powiedział nam: «Ty zaś gdy chcesz się modlić, wejdź do swej izdebki, zamknij drzwi i módl się do Ojca twego, który jest w ukryciu. A Ojciec twój, który widzi w ukryciu, odda tobie” (Mt 6,6). Osobista modlitwa jest

---

²⁷ “Aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał” (J 17,21).

²⁸ “Bo gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich” (Mt 18,20).

naszą najbardziej wewnętrzną rozmową z Bogiem. W niej dostrzegamy Jego wielką miłość ku nam i naszą całkowitą zależność od Niego. Modlitwa osobista jest najlepszym przygotowaniem do modlitwy wspólnej i liturgicznej.

[62]

Przez refleksyjne i modlitewne czytanie Pisma św. Duch Święty pobudza nas, abyśmy wzrastali w poznaniu i rozumieniu Chrystusa, i abyśmy gorliwie zabiegali o upodobnienie się do Niego; Pismo św. jest bowiem Słowem Bożym i “mocą Bożą ku zbawieniu dla każdego wierzącego» (Rz 1,16).

[63]

Nie powinniśmy zaniedbywać innych form czytania duchownego. Każda z nich, a szczególnie czytanie Konstytucji, posłuży nam do umocnienia życia modlitwy. Nasze Konstytucje powinniśmy czytać często i z uwagą.

[64]

Żadna przyjaźń nie może istnieć ani wzrastać bez kontaktów międzyosobowych, dlatego modlitwa myślna i kontemplacja odgrywają istotną rolę w rozwoju naszej jedności z Chrystusem. Wiemy, że Bóg mówi do nas w głębi naszych serc, ale – aby usłyszeć Jego głos – powinniśmy często przerywać nasze działania, słuchać Go i z Nim rozmawiać.

[65]

Pamiętając, że Chrystus Pan “usuwał się na miejsca pustynne i modlił się” (Łk 5.16), my także powinniśmy co jakiś czas oderwać się od naszych prac apostołskich, aby poświęcić się wyłącznie refleksji i modlitwie. To oderwanie się dla modlitwy uczyni nasze apostołstwo bardziej skutecznym przez wzmocnienie naszej jedności z Chrystusem, który zapewnia nas: “beze Mnie nic nie możecie uczynić” (J 15,5). Na tym polega znaczenie naszych miesięcznych dni skupienia i rocznych rekolekcji.

[66]

Dla rozwoju naszego oddania Chrystusowi konieczna jest refleksja nad wiernością Jego Łasce. Z tego powodu winniśmy uważać rachunek sumienia za jedno z niezbędnych ćwiczeń duchownych.

[67]

Jeśli tylko pozwalają na to miejscowe okoliczności, powinniśmy każdego dnia zbierać się na wspólnej modlitwie. Poszczególne domy, stosownie do swoich potrzeb i okoliczności oraz zachowując przepisy Statutów Prowincjalnych i Regionalnych określą, które modlitwy będą wspólne.

[68]

Zawsze kiedy to jest możliwe, powinno odprawić się Mszę św. wspólnotową, najlepiej koncelebrowaną.

[69]

Tradycyjne modlitwy poranne i wieczorne można zastąpić odmówieniem *Laudesów* i Nieszporów. Wówczas intencje modlitw wspólnych należy włączyć do modlitwy wiernych w czasie Mszy św. Wspólnotowej lub uwzględnić je w inny, zaaprobowany przez wspólnotę lokalną sposób. Intencje modlitw wspólnych są następujące:

- a) za Kościół św.;
- b) za Ojca św.;
- c) za Ojczyznę;
- d) za nasze Zgromadzenie i przełożonych;
- e) uwielbienie naszych Założycieli i wierność ich duchowi;
- f) za naszych przełożonych kościelnych;
- g) za naszych braci na misjach;
- h) o powołania do naszego Zgromadzenia;
- i) za rodziców, krewnych, przyjaciół, dobroczyńców i wszystkich, którzy polecają się naszym modlitwom;
- j) za cierpiących, kuszonych i konających;
- k) o nawrócenie grzeszników;

- l) za tego, który pierwszy spośród nas umrze;
- m) o coraz większą wierność naszym ślubom zakonnym;
- n) za zmarłych.

Każdego dnia można wymieni ć kilka z tych intencji.

[70]

Oprócz codziennego uczestnictwa w Eucharystii oraz w porannych i wieczornych pacierzach, każdy zakonnik przeznaczy przynajmniej jedną godzinę na prywatną modlitwę i refleksję, które obejmą medytację, czytanie Pisma św. i/lub inne czytania duchowne, nawiedzenie Najświętszego Sakramentu, rachunek sumienia oraz nabożeństwo maryjne, np. różaniec.

[71]

Czas trwania rocznych rekolekcji ustali każda prowincja i region.

[72]

Przynajmniej raz w miesiącu powinniśmy się spotkać na konferencji, sesji naukowej albo dyskusji o tematyce teologicznej lub ascetycznej. Mogą one stanowić część programu miesięcznego dnia skupienia.

[73]

W każdym domu Zgromadzenia odprawi się raz w miesiącu Msze św. według następujących intencji:

- a) za Ojca św.;
- b) o błogosławieństwo dla Zgromadzenia;
- c) za żyjących dobroczyńców i za żyjących rodziców członków Zgromadzenia;
- d) za zmarłych dobroczyńców i zmarłych rodziców członków Zgromadzenia;
- e) za zmarłych współbraci ze Zgromadzenia.

[74]

Za spokój duszy każdego zmarłego członka Zgromadzenia albo nowicjusza zostanie odprawionych sto Mszy św.

[75]

W intencji ordynariusza diecezji zostanie w każdym domu odprawiona Msza św. w rocznicę jego święceń biskupich.

[76]

W intencji przełożonego generalnego, prowincjalnego i regionalnego zostanie w każdym domu odprawiona Msza św. w rocznicę ich wyboru.

[77]

Każdy kapłan może odprawić każdego miesiąca we własnej intencji dwie Msze św. niestypendialne. Bracia współpracownicy mają prawo do tego, aby w ich własnych intencjach każdego miesiąca zostały odprawione dwie Msze św.

[78]

Święta Wielkanocy, Niepokalanego Poczęcia, Wniebowzięcia i Matki Bożej Bolesnej uznajemy za święta Zgromadzenia i powinniśmy obchodzić je w uroczysty sposób. W wigilię tych świąt każdy z nas powinien podjąć jakieś umartwienie.

[79]

Każdy dom Zgromadzenia będzie obchodził Dzień Założycieli 17 lutego. Należy w tym dniu odprawić Mszę św. dziękczynną za otrzymane łaski i z prośbą o dalsze błogosławieństwo dla Zgromadzenia. Zachęca się także całe Zgromadzenie do składania Bogu szczególnego dziękczynienia w Poniedziałek Wielkanocny albo 27 marca.

UMIERANIE Z CHRYSYSEM POPRZEZ UMARTWIENIE

[80]

Do doskonałego wypełnienia ślubów i do prawdziwego umierania razem z Chrystusem konieczny jest duch umartwienia. Polega on na przyswojeniu sobie ducha św. Pawła, który stwierdza: «Teraz raduję się w cierpieniach za was i ze swej strony w moim ciele dopełniam braki udręk Chrystusa dla dobra Jego Ciała, którym jest Kościół» (Kol 1,24). Dlatego powinniśmy wszystko wypełniać należycie i wiernie, odważnie wychodzić na spotkanie przeciwnościom, gorliwie i z miłością pokonywać wszelkie trudności i wszystko, co by nas mogło odłączyć od Boga.

[81]

Staramy się przede wszystkim o nabycie wewnętrznego umartwienia, które polega na skupieniu, milczeniu i świadomości obecności Bożej. Te formy wewnętrznego umartwienia są tym bardziej konieczne, że jesteśmy powołani do życia apostołskiego.

[82]

Natchnieni słowami św. Pawła apostoła, który mówi: «poskrabiam moje ciało i biorę je w niewolę» (1 Kor 9,27), uważamy praktykę umartwienia zew-

nętrznego za konieczny środek do tego, aby nasza wola miała większą kontrolę nad innymi władzami. Umartwienie pomoże nam osiągnąć wolność synów Bożych i uczyni nas bardziej podatnymi na przyjęcie łask Bożych. Zgromadzenie pragnie, by jednym z naszych zasadniczych umartwień zewnętrznych było wierne i gorliwe realizowanie apostołów. Będziemy też gotowi na przyjęcie z cierpliwością i poddaniem się woli Bożej²⁹ choroby i innych ludzkich ograniczeń oraz wymogów życia wspólnego.

---

²⁹ “Dlatego mam upodobanie w moich słabościach, w obelgach, w niedostatkach, w prześladowaniach, w uciskach z powodu Chrystusa. Albowiem ilekroć niedomagam, tylekroć jestem mocny” (2 Kor 12,10).